

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Καί ἦτο ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτοῦ ἡρώισμός, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὸ ἐπὶ νωφρόριόν του, οὕτε κἂν περιλαίμιον ἐκ γούνας. Καί ἡ ἀπρονοησία του αὐτῇ τοῦλάχιστον ἓνα κατάρρουν ἤθελε τὸν φιλοδωρήσει. Ἀλλ' ἂν ἄπαξ ἀπεφράξιζε τι, οὐδὲν πλέον ἐμποδίων τὸν ἐκράτει.

Ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισε φιλικώτατα τὸν κύριον Βιλλαγῶ, κατέβη μετὰ τῆς κομῆσσης εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῇ ἐπὶ τοῦ στενοῦ καθίσματος τοῦ ἐλκύθρου.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἔδωκε τὰ ἡνία καὶ τὴν μάστιγα εἰς τὴν κυρίαν του, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου βᾶθρου.

— Ἄς ποῦμε τίποτε, εἶπεν ἡ κόμησσα πρὸς τὸν Μάξιμον.

Αὐτὸ καὶ ἐκεῖνός ἐπεθύμει, ἀλλὰ νὰ συνδιαλεχθῶσι περὶ τίνος; Μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας ἐγνώριζε τὴν κόμησσαν καὶ ἔφερον εἰς τὸ μέσον τὸ μόνον δυνατόν ζήτημα ὁμιλίας περὶ τοῦ Γῶγου, ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ἡ κόμησσα ἀπέφευγε τεχνικῶς τὸ θέμα τοῦτο.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ ξαναρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν τοῦ βραχυλίου, ἐσκέπτετο. Δὲν θὰ ξέρω τί νὰ τῆς ἀποκριθῶ.

Ἡ κόμησσα προσεπάθει νὰ κανονίσῃ τὸν βηματισμὸν τῶν ἵππων τῆς, οἱ ὅποιοι μέχρι τοῦδε δὲν εἶχον ζευχθῇ ὁμοῦ, ὁ δὲ Μάξιμος αἰσθανόμενος τὸ ψῆχος καὶ βλέπων ὅτι ἡ ἔκτασις ἐκείνη ὠμοῖαζε πρὸς Σιθηνίαν, ἐξέφερε τὸν ἐξῆς παράξενον συλλογισμόν :

— Παγωνιὰ ποῦ 'μπορεῖ νὰ ξεφυτρώσῃ καὶ λευκαῖς ἀρκούδαις.

Τοῦτο μόνον εὔρε νὰ εἴπῃ.

— Καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τ' ἄλογά μου, ποῦ εἶνε γεννημένα εἰς τὰς παγωμένας στέπας τῆς Ρωσίας, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐμποροῦσα νὰ τὰ κρατήσω, τὴν ὥρᾳ δὲ ἐσυνείθισα, καὶ 'μποροῦμε νὰ 'μιλήσωμε.

— Καὶ καλὰ ἐπιμένει, ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος. Ἄς τὴν ἀφήσω ν' ἀρχίσῃ πρῶτη.

— Πῆτέ μου τίποτε γιὰ τὸν θεῖόν σας, ἐπανέλαβεν ἡ ξένη.

Ὁ ἀνεψιὸς οὐδ' ἐσκέπτετο ποσῶς, ὅτι τοιοῦτο θὰ ἦτο τὸ θέμα, καὶ ἡγνώνει τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐχει μίαν κόρην, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Γιάλτα.

— Ναί, κυρία, ἐψέλλισεν ὁ Μάξιμος ἐκπληκτος.

— Κόρην, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνη ὠραιότατη. Τὴν εἶδα κάποτε μετὰ τὸν κύριον Δορζέρ εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία. Καὶ πῶς συνέβη καὶ δὲν ὑπανδρεύθη ἀκόμη;

— Μά... δὲν ξέρω κ' ἐγώ. Ἐπειτα δὲ μόλις εἶνε δεκαεννέα χρόνων.

— Θὰ τὴν ἀγαπᾶτε, ὑποθέτω.

— Ἐγώ, διόλου, σὰς ὀρκίζομαι.

— Τότε, 'μπορῶ νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἂν ὅ,τι μοῦ εἶπεν αὐτὸ τὸ παιδί ἦνε ἀλήθεια.

— Ὁ Γῶγος! καὶ τί λοιπὸν σὰς εἶπε;

— Ὅτι ἡγάπα ἓνα ὑπάλληλον τοῦ θεῖου σας.

— Πῶς! τὸ παλιόπαιδο, καί...

— Ἀδίκως τὰ βάζετε μ' αὐτόν. Ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι νὰ τὸν βᾶξω νὰ φυλακῇ. Χθὲς ἐδαρυνόμην, καὶ μοῦ ἤλθε στὸ νοῦ νὰ τὸν καλέσω καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν ἦνε εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἐξητοῦσα νὰ διασκεδάσω καὶ τὸ ἐπέτυχῃ. Αὐτὸς ὁ μικρὸς τὰ παρρηρεῖ ὅλα καὶ χάρις εἰς αὐτὸν γνωρίζω τὸ σπῖτι τοῦ θεῖου σας καλλίτερον καὶ ἀπὸ σὰς, διότι καθὼς μοῦ εἶπεν ὁ Γῶγος πηγαίνετε πολὺ σπανίως ἐκεῖ.

— Ἄ! σὰς εἶπε.

— Αὐτὸ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη. Μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν μοῦ ἔκανε τὴν περιγραφὴν τῆς δεσποινίδος Δορζέρ, ὥστε μοῦ κτύπησεν στὸ κεφάλι νὰ τὴν προσκαλέσω εἰς τὸν προσεχῆ χορὸν μου.

— Ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν πολυσυχνάζει εἰς τὰς διασκεδάσεις, καὶ φοβοῦμαι.

— Ὅτι δὲν θὰ γείνη δεκτὴ ἡ πρόσκλησίς μου. Πιθανόν. Τότε θὰ πάγω νὰ δῶ τὸν πατέρα τῆς καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ τὴν παρρησιάζῃ. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό. Ἐκεῖνο τὸ μαγκόπαιδο μοῦ περιέγραψε καὶ τὴν γρατῆαν παιδαγωγόν, καὶ τόσῃ καλὰ, ὥστε μοῦ φαίνεται πῶς τὴν γνωρίζω ἀπὸ τότε ποῦ 'γεννήθηκα. Μοῦ περιέγραψε τὸν ταμίαν, ἓνα πολὺ εὐγενῆ νέον, καὶ τὸν γραμματέα του, εὐγενῆ, ἀπὸ τὴν Βρετάνην, τὸν ὅποιον ὁ θεὸς σας ἀπέβηκεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ἀλήθεια, γιὰ τὸν ἐδιώξε;

— Μὰ δὲν ἤξεύρω καὶ καλὰ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος. Ἐκρῶ ὅμως ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἔδωκε τὴν παραιτήσιν του. Ὁ θεὸς μου ἤθελε νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησεν ἀπεσύρθῃ.

— Καρνοέλ! ἐπανελάβεν ἡ κόμησσα. Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν μοῦ εἶνε ἄγνωστον. Δὲν ἦτο ἄλλοτε εἰς τὴν γαλλικὴν πρεσβείαν εἰς τὴν Πετρούπολιν ἓνας ἀκόλουθος μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα;

— Ναί, ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ.

— Τότε πῶς συμβαίνει ὁ υἱός...

— Νὰ δεχθῇ τὴν θέσιν γραμματέως εἰς Τραπεζίτικὸν κατὰστημα; διότι ὁ πατὴρ δὲν ἄφησε περιουσίαν.

— Καὶ ὁ υἱὸς φαίνεται εἶνε ἐργατικὸς καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνακτήσῃ τὴν θέσιν του. Εἶνε εὐμορφος εἰς τὸ πρόσωπον;

— Πολύ. Δὲν εἶνε ἄνοστος, ἀλλὰ ἔχει πολλὴν εὐγένειαν καὶ εὐφυίαν. Ἄλλως τὸν γνωρίζω καὶ πολὺ ὀλίγον.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Γιάλτα, πῶς δὲν ἐξεύρω τί μοῦ κατέβηκε καὶ σὰς ζητῶ τόσας πληροφορίες. Θὰ σὰς φάνωμαι πολὺ ἀδιάκριτος.

— Εἰς ἐμέ! διόλου, εἶπε διαμαρτυρούμε-

νος ὁ Μάξιμος, καὶ ἀποκρύπτων τὴν ἀλήθειαν.

— Ὡ! ἐννοῶ πολὺ καλὰ ὅτι ἡ περιέργειά μου εἶνε ὑπερβολικὴ. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ σὰς προσβάλλῃ. Εἶμαι περίεργος μόνον μὲ τοὺς φίλους μου, καὶ ἂν καὶ αἱ σχέσεις μας δὲν χρονολογοῦνται ἀπὸ πολλοῦ, πιστεύω ὅμως ὅτι εἰσθε φίλος μου.

— Καὶ δὲν ἀπκτᾶσθε, κυρία, ἀνέκραξεν ἐγκαρδίως ὁ Μάξιμος. Αἰσθάνομαι δι' ἡμᾶς, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω, τὴν ζωηροτέραν, τὴν εὐλκρινεστέραν συμπάθειαν.

— Πιστεύω εἰς τὴν συμπάθειάν σας καὶ σὰς τὴν ἀποδίδω. Θὰ μὲ περιπικίζετε ἴσως. Εἰσθε ἀληθὴς Παρισινὸς καὶ δὲν θὰ παραδεχθῇτε ποτὲ βέβαια, ὅτι δύο πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶδον ποτὲ ἄλληλα, δυνατόν νὰ αἰσθανθῶσιν αἰφνιδίως φιλίαν, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον ἔρωτα. Γελᾶτε βέβαια διὰ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὰ μυθιστορήματα. Ἐγὼ ὅμως δὲν γελῶ, τὰ αἰσθάνομαι.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐγὼ εἶμαι γυνὴ πράδοξος καὶ ἰδιοτρόπος. Εἰς τὴν κοινωνίαν σας μὲ νομίζουν τρελὴν καὶ σεῖς θὰ σκέπτεσθε, καθὼς οἱ ἄλλοι, ἐπειδὴ μὲ ἠύρατε νὰ ἐξασκοῦμαι εἰς τὰ ὅπλα, εἰς τὴν πρῶτην σας ἐπίσκεψιν σὰς ἠνέγκασα νὰ μὲ δώσητε μάθημα ξιφασκίας καὶ ἔπειτα σὰς συμπρέσσυρα εἰς τὸ ἔλκυθρον.

Ὅλ' αὐτὰ συμφωνῶ, καὶ ἐγώ, εἶνε ἰδιοτροπίαι, ἀλλ' ὅταν μὲ γνωρίσετε περισσότερον θὰ δῇτε ὅτι ἀξίζω κάποιαν ἐπιείκειαν. Δὲν πταίω ἐγὼ ἂν ἡ τακτικὴ μου μὲ βαρύνει. Τὰ πρῶτά μου, τὰ ὠραιότερα μου ἔτη ἔτσι ἐπέρασαν. Τόρα λοιπὸν μόνον τὰ ἀπρόοπτα μὲ ἀρέσουν. Ἐπειτα δέ, προσέθηκεν ἡ κόμησσα, μὲ σώζει καὶ ἡ καλὸσύνη μου. Ἐχω κακὴν κεφαλήν, ἀλλὰ καρδίαν πολὺ καλήν.

Ὁ Μάξιμος ἐψιθύρισε τετριμμένον τι φιλοφρόνημα, τὸ ὅποιον ἐκείνη δὲν ἤκουσε.

— Νὰ σὰς πῶ! ἐπανέλαβε. Θέλετε νὰ μάθετε γιὰτί σὰς κουράζω μὲ τῆς ἐρωτήσεις μου περὶ τῆς ἐξαδέλφης σας καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ θεῖου σας; Μετὰ τοὺς λόγους τοῦ Γῶγου, ὑπέθεσα ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἡγάπα τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ.

Ὁ Μάξιμος ἠρυθρίασε μ' ὅλον τὸν παγερὸν ἄνεμον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπληττε κατὰ πρόσωπον.

— Βλέπω ὅτι ἐμάντευσα, ἀνέκραξεν ἡ ξένη. Τόρα εἶμαι βεβαία ὅτι οἱ δύο ἐρασταὶ ὑποφέρουν βασιανιστήρια, ἀφ' ὅτου ἡ θέλησις τοῦ θεῖου σας τοὺς ἐχώρισεν ἀποτόμως.

— Εἰσθε μᾶλλον διορατικὴ ἀπὸ ἐμέ, εἶπεν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Τραπεζίτου. Δὲν ἐνόησα ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου κλαίει διὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ τοῦ νέου, καὶ ὅσον δι' αὐτὸν νομίζω ὅτι ἐπαρηγορήθη διότι ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν του, ἐπειδὴ δὲν ἐφάνη πού ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησεν.

Ὁ Μάξιμος ὁμιλῶν οὕτως εἶχε κατὰ νοῦν νὰ φυλάξῃ τὸ μυστικὸν τῆς Ἀλίκης, ἀλλὰ ἡ κόμησσα δὲν ἠπατήθη.

— Ἀπατάσθης, τῷ εἶπε. Καί 'ξεύρετε τί σχεδιάζω; Θά τὸ 'δῇτε. Σκοπεύω νὰ ἀναλάβω τὸ μέρος τῆς ἐξαδέλφης σας κατὰ τοῦ θείου σας, νὰ ἀνέρω τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ νὰ τὸν ὑπερκασιπθῶ. Εἶνε παράλογον, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος, ἀλλ' εἰσθε κακῶς πληροφορημένη. Ἐὰν ἐπίστευα ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου θὰ ἦτο εὐτυχὴς νυμφευομένη τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ ἔκαμα ὅτι σεῖς σκοπεύετε νὰ κάμψετε. Εἶμαι ὅμως ἡναγκασμένος νὰ σᾶς εἶπω ὅτι θὰ εἴχατε ἄδικον ἂν ἐδεικνύετε ἐνδιαφέρον δι' αὐτὸν τὸν νέον.

— Διατί; μήπως ἔχει νὰ τὸν μεμφθῇ κανεὶς διὰ κακὴν τινα πράξιν;

— Δὲν λέγω αὐτό, ἐπιθύρῃσεν ὁ Μάξιμος μετανοῶν ἤδη ὅτι πολλὰ εἶπε.

— Τὸν κατηγοροῦν ἴσως διὰ τί τὸν κατηγοροῦν;

— Διὰ τίποτε, ἀλλὰ ἡ διαγωγή του εἶνε πολὺ ἀλλόκοτος. Ἐφυγε, χωρὶς ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν καλλίτερόν του φίλον, τὸν Ἰούλιον Βινιόρ, ταμίαν τοῦ θείου μου... καὶ κρύπτεται. Δὲν συμπεριφέρεται κανεὶς ἔτσι ὅταν ἔχη τὴν συνείδησιν καθαράν.

Ἡ κόμησσα ἔκαμε κίνημά τι, τὸ ὁποῖον οἱ ἵπποι ἠνύνησαν, διότι ἀμέσως ἔσπευσαν νὰ στραφῶσι πλαγιώτερον, ὁ δὲ Μάξιμος ἐκπληκτὸς ἔβλεπεν ὅτι δὲν ἐπέμεινε πλέον εἰς τὴν συνδιέλεξιν.

Ἰσως ἐσκέπτετο ὅτι ἦν καιρὸς νὰ ἐπιστήσῃ ἅπασαν τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐλκύθρου, κυλιομένου μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς.

Ἀπασα ἡ μεγάλη ὁδὸς ἡ ἀγούσα ποὺς τὴν λίμνην ἦτο πλήρης ἀμυγῶν καὶ ἀνθρώπων πεζῶν. Εἶχε διαδοθῇ ὅτι ἐπαγοδρόμουν καὶ τὸ πλῆθος ἔτρεξε ν' ἀπολαύσῃ θεάματος ἀρκούντως σπανίου εἰς τὸ ἡμέτερον κλίμα.

Ἐπρόσεχε δὲ ἡ κόμησσα Γιάλτα, μὴ περιπλεχθῇ καὶ καταπατήσῃ τινά, καὶ ὄντως ἐπέτυχε, χάρις εἰς τὴν μεγάλην δεξιότητά της.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ οἱ ἵπποι διήλθον τῆς λίμνης, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κόμησσα τοὺς ἐσταμάτα, ὁ Μάξιμος διέκρινε πάρυτα, γυναικα, κατερχομένην πεζῇ πρὸς τὴν ὄχθην, ὅπου εὐρίσκοντο ἑκατοντάδες παγοδρομούντων, καὶ μόλις συνέσχε κραυγὴν θαυμασμοῦ.

Ἀνεγνώρισε τὴν μελαγχροινὴν τοῦ σκέιν.

Ναί, αὐτὴ ἦτο, ἡ μελαγχροινὴ με τὴν χρυσαίζουσαν ἐπιδερμίδα, ἡ καλλονή, ἡ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Βιλλαγῶς. Ἐφόρει τὴν ἰδίαν ἐνδυμασίαν, ὅπως καὶ εἰς τὸ σκέιν, καὶ δὲν ἐφαίνετο θέλουσα νὰ κρυβῇ, διότι οὐδ' ἐσκέφθη κἂν νὰ καταβιάσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὴν κάλυπτραν.

Ὁ Μάξιμος οὐδόλως ἐξεπλάγην, διότι τὴν εὕρισκεν ἐκεῖ. Ἦτο φυσικώτατον, ἀφοῦ ἐπαγοδρόμησεν ἐπὶ παρόντων, ὅτι ἦλθε νὰ παγοδρομήσῃ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς πάγου.

Ἀλλ' ὅποσαι ἀνακαλύψεις εἰς τὴν τυχαίαν ταύτην συνάντησιν! Ἡ κυρία Σερ-

ζὰν ἐφεύσθη ἀγγέλλουσα ὅτι ἤθελεν ἀπουσιάζει δεκαπέντε ἡμέρας, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορξερ ἐπεθύμει λίαν νὰ τῆς ζητήσῃ λόγον διὰ τὸ ψεῦδος τῆς ἐκεῖνο, καὶ διὰ τινὰ ἄλλα.

Ἐπεταί συνέχεια.

Αἰσάπος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡμέραν τινά—ἔτος εἶχε πρέλθει ἀπὸ τῆς νέας ταύτης ζωῆς—εἶπεν ἡ κυρία Ροδίου πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἐν ᾧ πρὸ μικροῦ μόλις εἶχεν ἀπέλθει ἀνθρωπὸς τις, εἰς τὸν ὅποιον ὁ κύριος Ρόδιος εἶχεν ἐξαργυρώσει συνάλλαγμα 500 δραχμῶν, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του:

— Αἶ, τί λέγεις τώρα; ἀκόμη ἐλπίζεις ὅτι θὰ διορθωθῇ ὁ χαριτωμένος μας;

Ὁ δικηγόρος ἔσεισεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἐὰν δὲν τον ὠφελήσῃ ἐν μέσον ἀκόμη, τὸ ὁποῖον μᾶς ἦλθεν ἔτσι ἀπρόοπτον, τίποτε δὲν θὰ τον ὠφελήσῃ... εἶπε μετ' ὀλίγον.

— Καὶ τί εἶνε ἄρα γε αὐτὸ τὸ εὐεργετικὸν μέσον; ἠρώτησεν ἡ κυρία.

— Τὸ στρατιωτικόν· ἐν ᾧ δύο ἔτη ὑπηρεσίας, εἰς σταθμὸς ζωῆς περιορισμένης καὶ αὐστηρᾶς, ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ τοῦ αἵσχροῦ βίου, τὸν ὅποιον διάγει, πιθανὸν νὰ ἔχη σωτήριον ἀποτέλεσμα· καὶ ὁ Λέων θὰ κληρωθῇ προσεχῶς.

— Ἄς ἐλπίζωμεν· ἀλλὰ φοβοῦμαι μεγαλύτερα κακά, εἶπε θλιβερώς ἡ κυρία Ροδίου· ἔπειτα ποῖος εἰδεύει ἂν θὰ θελήσῃ νὰ καταταχθῇ; αὐτὸς δὲν ἔρχεται σὲ περιορισμούς.

Τῆς μητρὸς αἱ προαισθήσεις ἠλέγχθησαν τῷ ὄντι βάσιμοι. Ὅταν μετὰ τινὰς μῆνας ὁ Λέων ἐκκληρώθη διὰ δύο ἔτη, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συγκατετίθετο νὰ υποβληθῇ εἰς τὸ μαρτύριον τῆς στολῆς καὶ τῶν ἀσκήσεων ἡ, τὸ ὀλιγώτερον, τοῦ γραφείου· ἐκ πνεύματος ἀντιλογίας, κατὰ τὰς ἐξεις του, ἅμα εἶδε τὸν πατέρα του ἐπιμένοντα νὰ παρουσιασθῇ καὶ κωφεύοντα εἰς πᾶσαν περὶ ἐξαιρέσεως αἴτησιν, συνέλαβε τοιαύτην ἀποστροφὴν πρὸς τὸν στρατιωτικὸν βίον, ἔστω καὶ τὸν ἐπιεικέστερον, ὥστε ὅχι μόνον αὐτὸς διεκήρυξεν ὅτι οὐδέποτε ἤθελεν ἐκουσίως προσέλθει, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους του, ὅσοι κατεδέχθησαν νὰ γίνωσι φαντάροι, ὡς τοὺς ἀπεκάλει περιφρονητικῶς, ἀπέφευγε μετ' ἀηδίας. Τὰς τελευταίας ἡμέρας, ὅτε πᾶσα περαιτέρω βραδύτης θὰ προῦκάλει τὴν σύλληψίν του, παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του καὶ τὸν ἠρώτησε σοβαρῶς τί εἶχεν ἀποφασίσαι, νὰ τον ἐξαιρέσῃ, μεταχειριζόμενος πᾶσαν τὴν ἰσχύν του, ἢ νὰ τον ἀφήσῃ νὰ σαπῇ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ὑπουργείου καὶ εἰς τοὺς ἐλληνηκοὺς στρατῶνας.

Ἐννοῶ νὰ ὑπηρετήσῃς καὶ σὺ τὴν πατρίδα σου ὅπως τόσοι ἄλλοι, τῆς ἡλικίας σου καὶ τῆς τάξεώς σου, ἀπήντησεν ὁ γέρον· Ρόδιος· ἄλλως τε, δὲν ἔχεις κανένα λόγον ἐξαιρέσεως· οἱ μονογενεῖς καὶ οἱ ὀρφανοὶ ἀκόμη, ἀπκλλάσσονται σήμερον μετὰ δυσκολίας...

— Καὶ ἀπὸ ἐμὲ περιμένει ἡ πατρίς; μήπως εἶδατε εἰς τὸ ὄνειρόν σας ὅτι θὰ πάρω τὴν Πόλιν;

— Δὲν σου ἐπιτρέπω ἐδῶ μέσα τὴν χυδαῖαν αὐτὴν λογικὴν! φύλαξέ την ὅταν συζητῇς με τοὺς φίλους σου εἰς τῆς μπουραρίες...

— Μοῦ ἐπιτρέπετε τοῦλάχιστον νὰ σας εἶπω ὅτι εἶμαι μύωψ; ἀντέταξεν ὁ Λέων.

— Εἰς τὸν στρατὸν ὑπάρχουν πολλοὶ νέοι, τῶν ὁποίων ἂν δοκιμάσῃς τὰ ματογυάλια, θὰ σου φανοῦν πολὺ βαρειά! εἶπεν ὁ δικηγόρος.

— Μὰ αὐτοὶ ἴσως οὔτε πλοῦτον ἔχουν οὔτε ἐπιρροήν.

— Δὲν ἐννοῶ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα δι' ἐντίμου καὶ δικαίας πολιτείας, ὑπὲρ μιᾶς ἀδίκου πράξεως· ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοῦτον, γρήγορα θὰ ἔχῃς καὶ σὺ ὅσον καὶ ἐκεῖνοι.

— Ἐὰν ὀνομάζετε ἄδικον πρᾶξιν τὴν διάσωσιν τῆς υἱείας τοῦ υἱοῦ σας, ἀδικεῖτε ἀπλούστατα τὸν ἑαυτὸν σας· ἐὰν νομίζετε πάλιν ὅτι διὰ τοῦ στρατιωτικοῦ περιορισμοῦ, ἴσως δὲ καὶ τοῦ θανάτου μου, θὰ προλάβετε τὴν σπατάλην τῆς περιουσίας σας, σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ στηρίζεσθε πολὺ εἰς τὴν πεποιθήσιν σας.

— Οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο· τὰ ἐπιχειρήματά σου, τὰ ὁποῖα μόλις τὰ ἐπέτρεπε κανεὶς εἰς παιδίον αὐθαδὲς καὶ μεμψιμοιρον, στηρίζονται ἐπὶ βάσεως σαθρᾶς· ὁ στρατιωτικὸς βίος οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, κύριέ μου!

— Ὡστε μόνον ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ποθῶν, ἢ ἔλατε ἐνεργήσῃ ὑπὲρ τῆς ἐξαιρέσεώς μου;

— Οὔτε καὶ τότε! ἀνέκραξεν ὁ Μιχαὴλ Ρόδιος, ἐγειρόμενος καὶ ὑψῶν τὴν φωνὴν μέχρι τόνου, ὅστις πρώτην φορὰν ἐπληττε τὰ ὦτα τοῦ υἱοῦ του· οὔτε καὶ τότε! προτιμῶ νὰ ποθᾶν καὶ σὺ καὶ ἐγὼ καὶ ὅλοι μας, παρὰ νὰ φανῶ ἐπιλήσμων τῶν καθηκόντων, τὰ ὁποῖα ὁ πολίτης ὀφείλει πρὸς τὴν πατρίδα... Ἐὰν σὺ, δειλὸς καὶ ἀφιλόπατρις, θέλῃς νὰ κηλιδώσῃς τὴν πατροπαράδοτον ἀγνότητα τῆς οἰκογενείας σου, μόνος ἐξ ὅλων ρίψασις πρὸ τοῦ καθήκοντος, σοῦ δίδω τὸν λόγον μου ὅτι θὰ σε ἀποκηρύξω, διὰ νὰ περιορίσω τὸ στίγμα μόνον ἐπὶ τοῦ μετώπου σου!

Ὁ Λέων ἤκουσε μετὰ διανοήκτους ὀφθαλμούς καὶ χεῖρας στόμα τὴν κεραυνόβωλον ἀποστροφὴν. Διὰ πρώτην φορὰν ἐλάμβανε τοιοῦτο τέλος ἡ συζήτησις· ἐπ' ὀλίγα λεπτὰ πατὴρ καὶ υἱὸς εἶδον ἀλλήλους ὀρθοὶ καὶ ἄφωνοι· ὅτε δ' ὁ κύριος Ρόδιος ἐπανεκάθησεν ἀπορῶν καὶ αὐτὸς πῶς κατίσχυσε μέχρι τέλους νὰ διατυπώσῃ τόσον αὐστηρῶς τὴν ἀπόφασίν του, ὁ Λέων ἐστράφη καὶ ἀπῆλθεν ἀκροποδητεῖ, κατὰπληκτος ἐκ τῆς ἀήθους ἐκείνης εὐ-